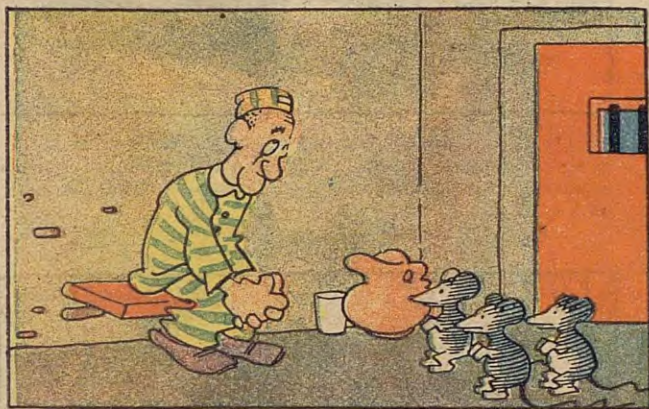

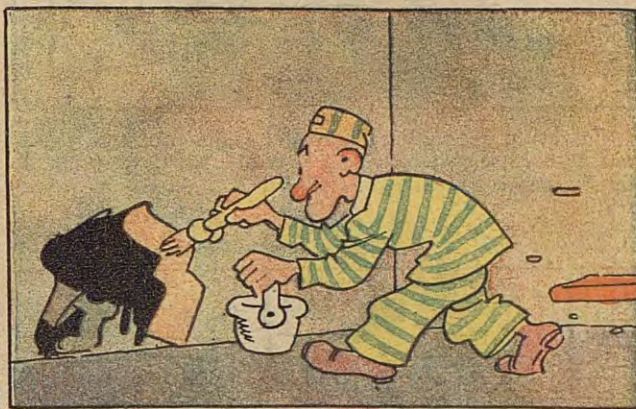
WAPROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

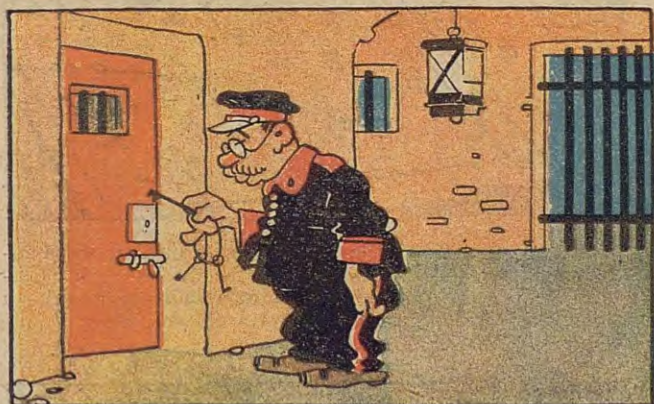
El presidari artista

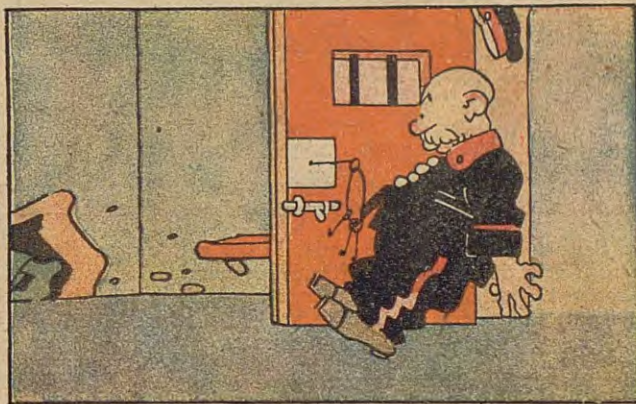
Després de molt meditar

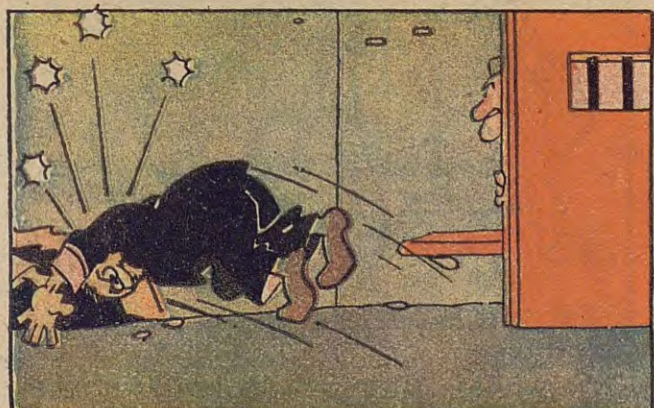
un forat li acut pintar.

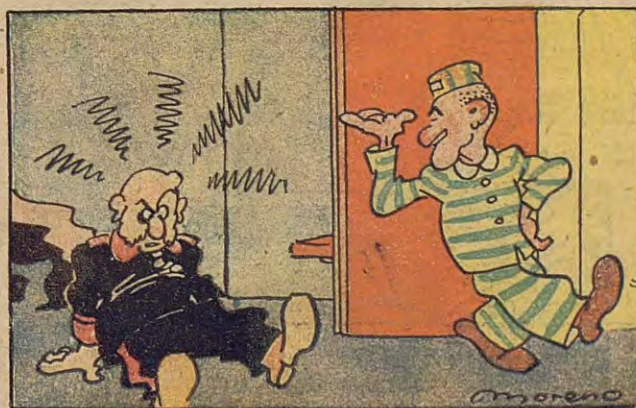
El guardià en la inspecció

rep un ensurt de debò.

Topa en voler-hi passar

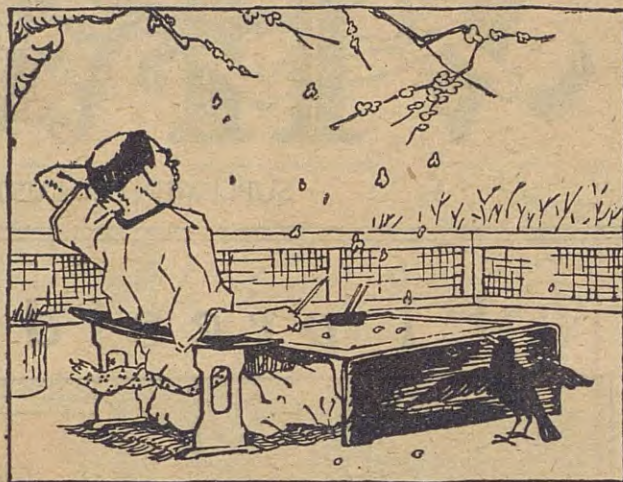
i el presoner pot guillar.

Amoreno

Història japonesa

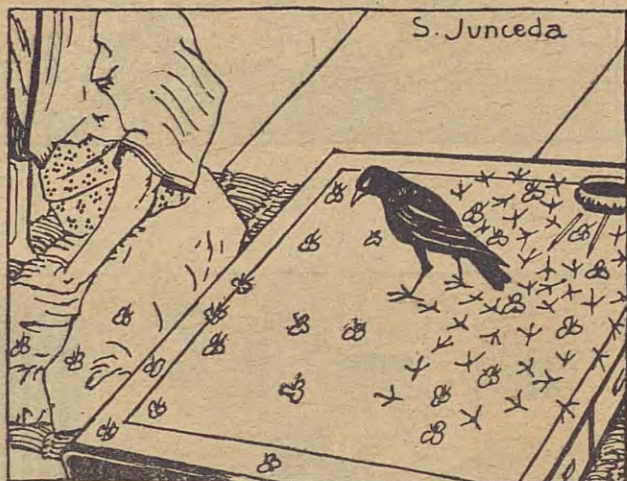
Ja veureu que un dia Tukiyo, el famós dibuixant japonès de teixits, no estava gens inspirat. Havia de crear el dibuix per a la temporada d'estiu i el dibuix no volia sortir.

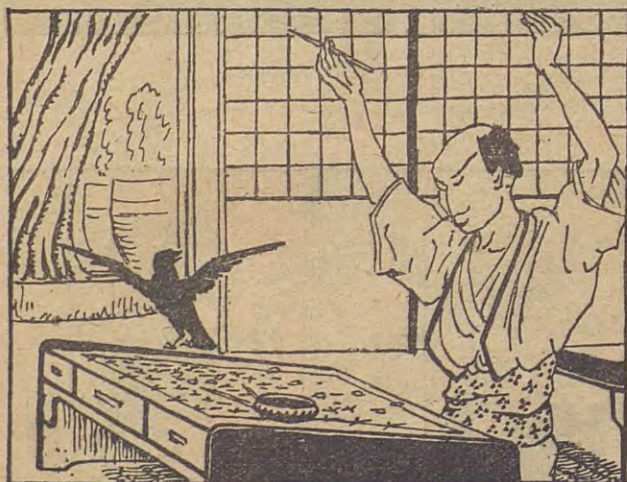
De tant maldar infructuosament va venir-li la son; i després d'unes quantes estirades i d'un nombre gairebé equivalent de badalls, el pobre Tukiyo va quedar-se adormit com una soca.

Sens dubte per companyonia, la del vell cirerer florit que li feia de doser, va estirar i espolsar també les seves branques i va fer ploure damunt el paper blanc un escampall de rosades flors.

Mentrestant Obaga, la garça favorita de l'artista, aprofitava la falta de vigilància per fer de les seves. Després de prendre un bany de potes a la tinta xinesa, va passejar-se triomfalment amunt i avall del paper.

Un pressentiment despertà Tukiyo.
¿Què veia? ¿Estaria somiant ara i no abans? Un precisió dibuix, rosat i negre, cobria el paper. L'estofa d'estiu estava creada!

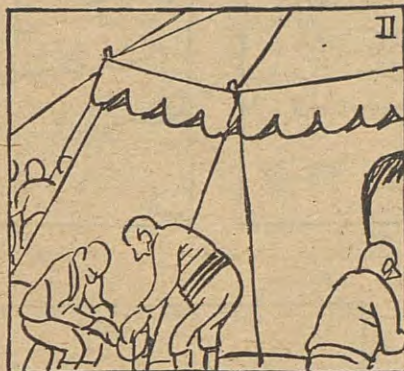

La que va tenir més èxit de vint anys ençà. La que portava el dibuix «Pantoké Uliyé», que vol dir «El somni de les flors de cirerer i les petjades negres de garça».

Un viu

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

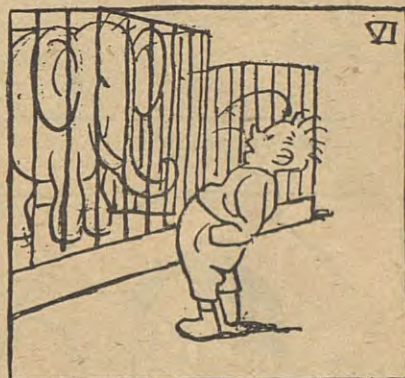
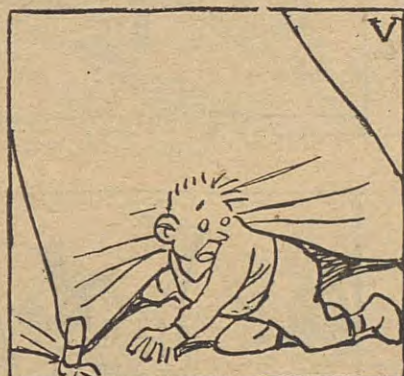
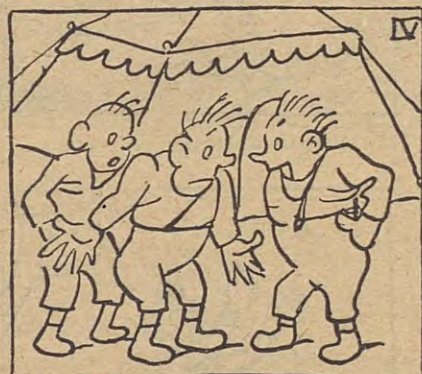

El gran Circ Tonyina havia arribat a un poblet i a so de tabals començava la seva propaganda mentre els servents bastien la tenda o envelat que havia de cobricellar el fantàstic espectacle i els entusiastes espectadors.

Allà hi havia tota la fauna de l'Univers, si hem de creure els cartells que ho anunciaven: Lleons de l'Atlas, tigres de Bengala, jaguars del Brasil, elefants de l'India, cangurs austra-

lians, ossos polars... en fi, bèsties i més bèsties, i això sense comptar l'*Home mono*, la *Dona barbuda*, el *Niño gigante* i el *Hombre serpiente*.

La curiositat en tot el poble era molt gran, sobretot entre la quitxalla,

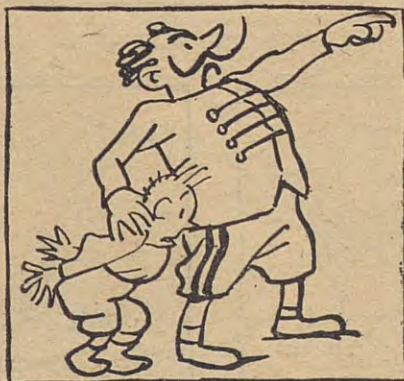
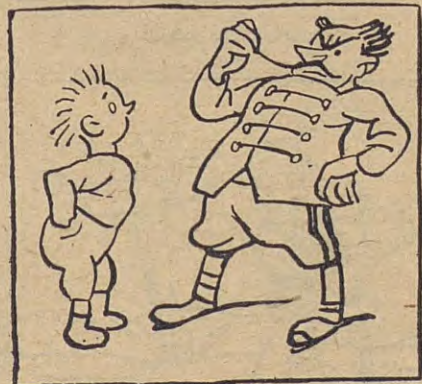

però els pobres xicots, per manca de diners es veien privats d'admirar totes aquelles meravelles.

Un d'ells, però, en Joanet Anguila, el xaval més espurna del poblet, decidí veure les bèsties i els fenòmens sense

pagar res, i a tal fi, s'ajupí vora la tela de l'envelat i aprofitant la fosca del capvespre s'introduí entre la tela i la terra i un cop a dins es posà a examinar les gàbies.

El domador Ferotgini se n'adonà, i per castigar-lo pensà donar-li un en-surt dels que fan època en la vida d'una criatura. Recargolant-se el bigoti amb cara ferotge engrapà el xicot pel braç i li cridà:

—¿No saps què els fem als nois que entren per sota la vela? Els donem als lleons per dinar!

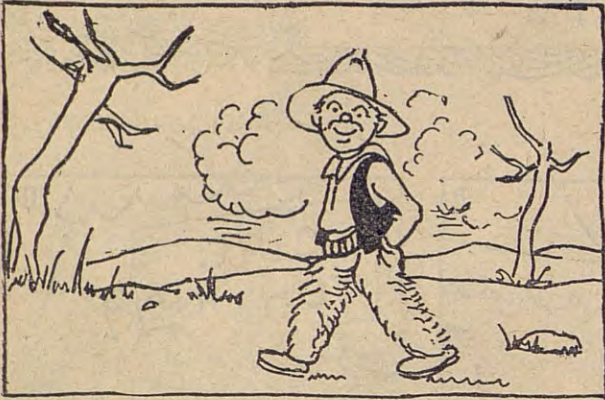
I cridant a un mosso digué: —Obre

la gàbia del lleó i dona-li aquest xicot.

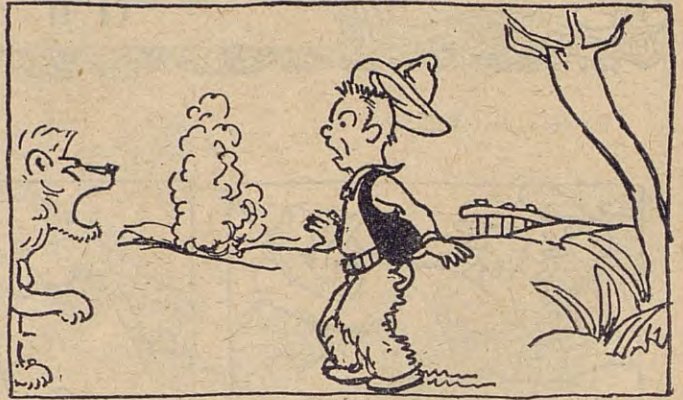
El noi, però, no perdé la serenitat. —Esperi's—féu tot tranquil—, fem un tracte: Deixi'm estar i deixi'm veu-

re totes les bèsties i jo li prometo que farà propaganda perquè demà entrin per sota la vela els xicots més grassos del poble i el lleó es podrà atipar més.

Un projectil oportú

El cow-boy tot passejant

troba un lleó bramulant

que l'empaita decidit.

Ell ben de pressa ha fugit.

Però es troba amb greu desfici

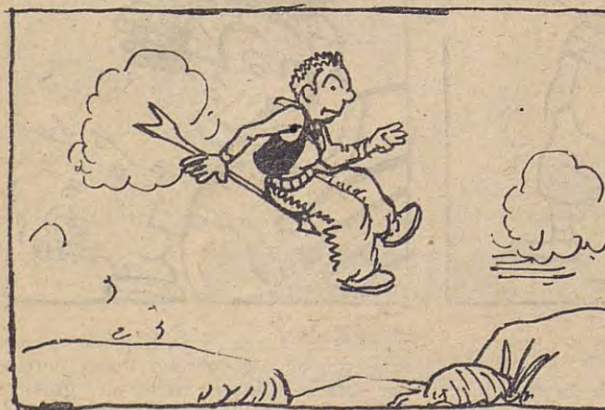
Un indi que tira al blanc

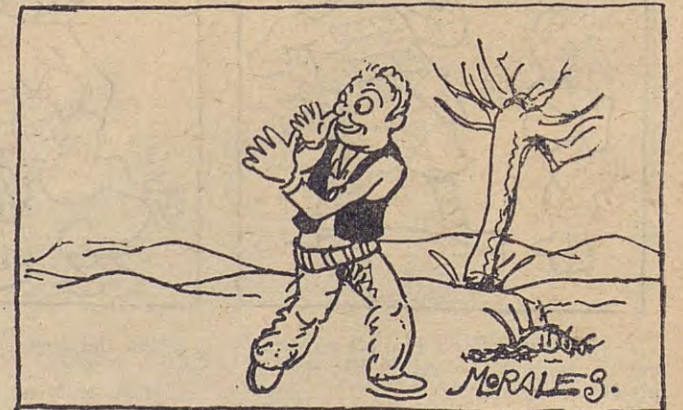
tancat per un precipici.

l'encerta sens fer-li sang.

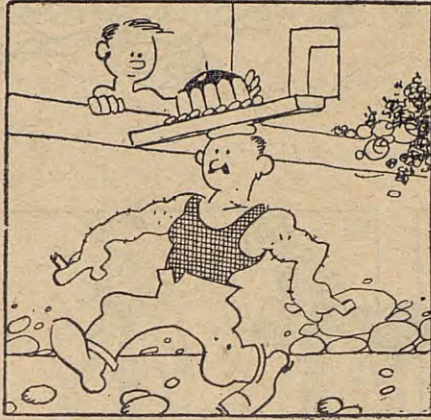

I la força de la fletxa

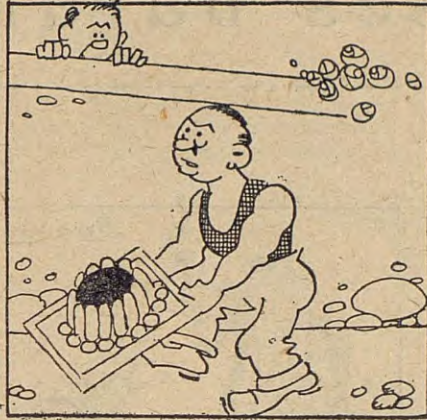

l'ajuda a saltar l'esclotxa.

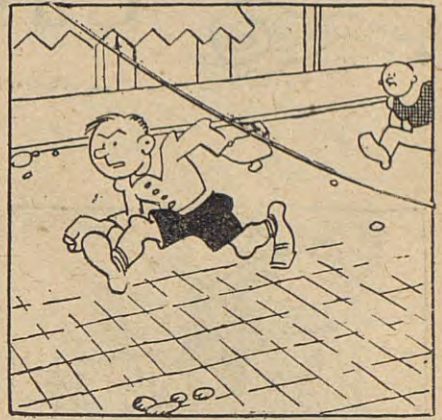
El caixó màgic

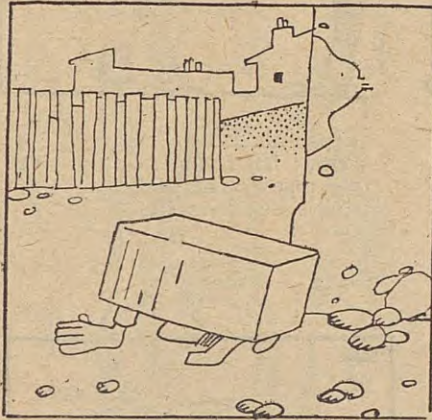
Vol tastar cosa tan bona

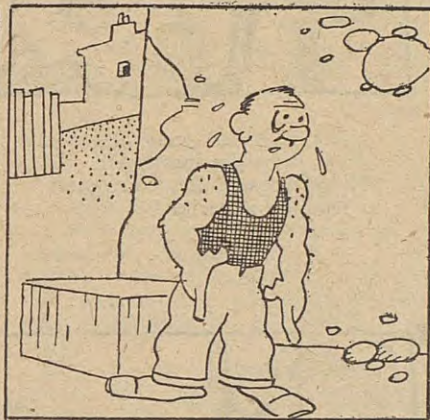
prò el pastisser se n'adona

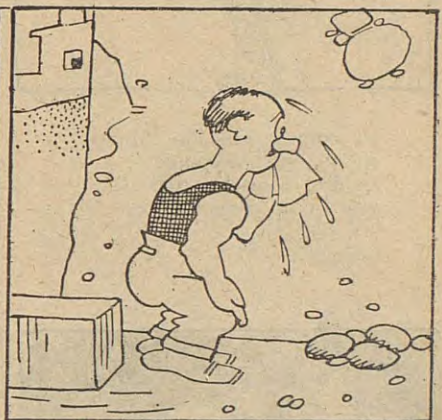
i li vol dà una lliçó.

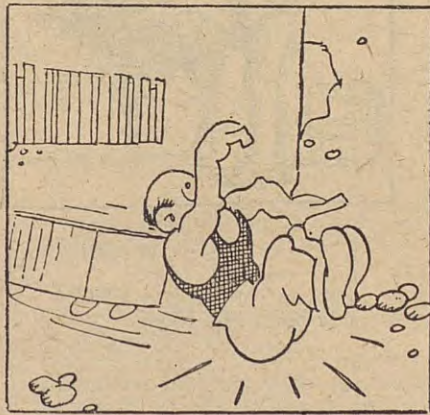
S'amaga sota un caixó.

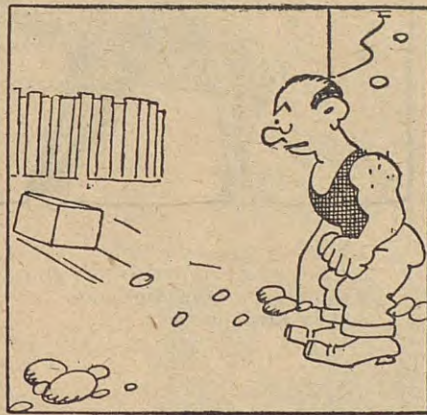
Fadigat el pastisser

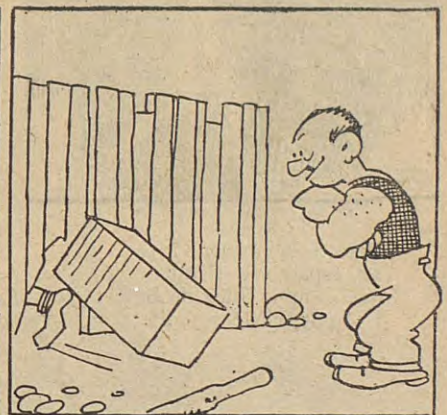
seu per recobrar l'alè.

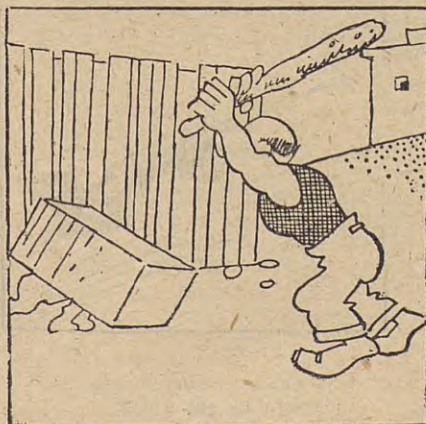
Però el caixó li ha fallat.

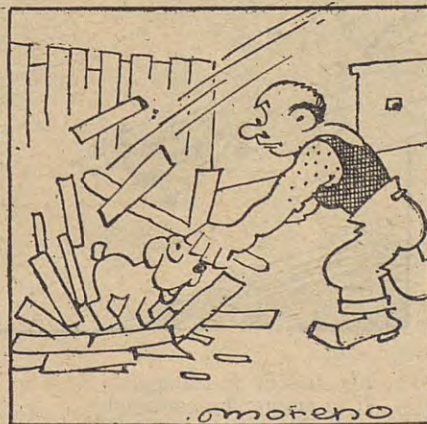
De la trampa s'ha adonat.

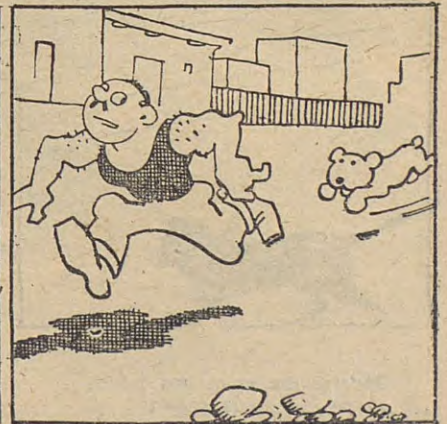
Veuràs quina garrotada.

Però el xicot que no bada

ha fugit posant-hi un gos

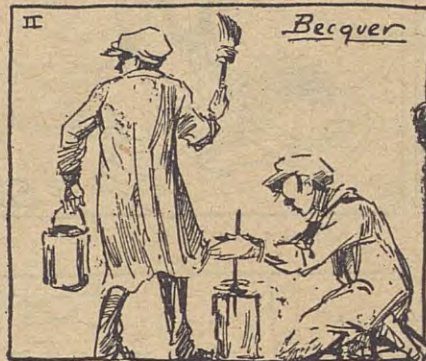

i ara fan cursa tots dos.

Cases barates

I
El contractista Pau Mates en un barri despoblat en dos mesos ha aixecat vint-i-cinc cases barates.

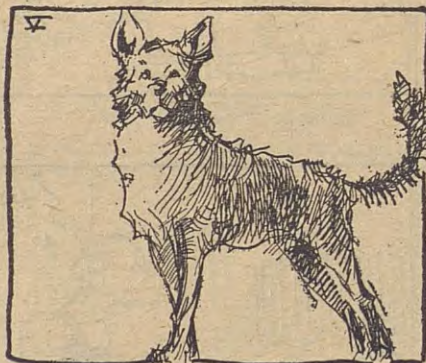
II *Bequer*
¿Són de guix? ¿Són de cartró? ¿Són de paper mastegat? Ningú ho sap. Les han pintat i semblen material bo.

III
El senyor Pere Ribelles, vetes i fills retirat, per reposar s'ha comprat una caseta d'aquelles.

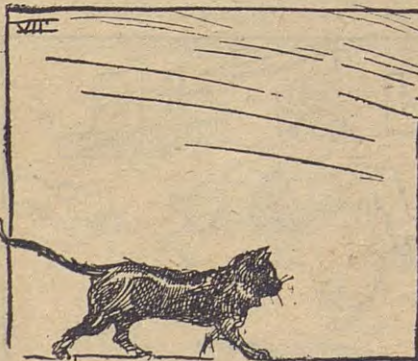
IV
Però a la primera nit tot espantadís s'adona que és molt lluny de Barcelona i té por d'èssè agredit.

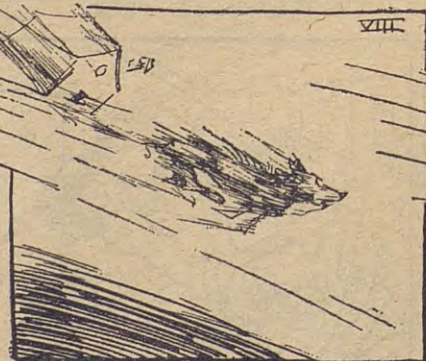
V
L'endemà sens més tardar compra un gos llop dels més grans d'aquells tan bons vigilants que la casa guardarà.

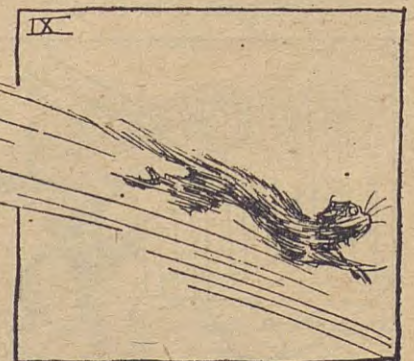
VI
Com que el gos està excitat i no vol estar quiet, amb un cordill gruixudet a la porta l'ha lligat.

VII
Mentre estava el gos jaiant al davant de la caseta s'adona que una gateta passa per allà corrent.

VIII
Son instint de matagat li fa emprendre correguda amb estravada tan ruda que la caseta ha arrencat.

IX
I ja més que córrer vola i darrera el gat s'afua duent la casa a la cua com si fos una cassola.

La pega

EL baró de Nizink era un noble rus exiliat pels Soviets, que com tants altres de la seva categoria havia hagut de doblegar l'esquena al treball que abans feien per ell els mujics a cops de knut.

Però l'esquena d'un noble tronat no es doblega així com així. La del baró

de l'olorosa pastisseria, esperant vagament l'ocasió d'arreplegar-ne un tros.

El pastisser, caminant distret, amb un xic més és aixafat per un gros automòbil al moment que passava una travessia. Gràcies a una escaient pirueta, es pogué salvar, però els pastissos rodaren per terra.

El baró corregué a recollir-los mentre el pastisser cridava a l'automobilista:

—Pillo, pocasolta! Si m'arribes a fer mal, ja hauries vist quina factura!

—Ah—féu en Nizink amb els braços plens de pastissos—. ¿Els atropellats passen factura?

—Sí, senyor—contestà el pastisser, tot collocant a la fusta els pastissos que el baró li oferia—, tenen responsabilitat civil, sap? Ara, que a ells no els costa res. És la casa d'assegurances la que paga.

I donant un pastís al baró en paga de l'ajut que li havia ofert, el pastisser se n'anà a les seves.

El baró restà pensatiu, tot rosegant el pastís i preparant-se a rosegat els altres que s'havia embutxacat. ¿Així, els accidentats cobraven? Doncs bé, ell s'accentaria.

I sense pensar-s'hi més es llençà al davant d'un automòbil.

Però l'automobilista frenà i no féu altre mal al baró que llençar-li dues tones d'insults a ell i a tota la seva família.

El baró no es donà per vençut. Justament venia un auto d'esport a tota velocitat. S'hi llençaria al costat, de manera de no fer-se gaire mal i...

Patapaf! L'auto havia fet un fals viratge, i l'accident del baró, enlloc d'ésser simulat, era ben real. Quan recobrà el coneixement era a l'hospital

amb la cama enguixada i les costelles dolorides.

I el jutge que li prenia declaració li digué:

—Hem agafat, per sort, l'automobilista que us ha envestit, però no en podreu cobrar res, perquè és insolvent. L'auto no era d'ell, l'acabava de robar i per això corria tant.

TOSSUT

Al despatx del milionari un repòrter volgué entrar amb motiu d'interviuar-lo.

El secretari passà l'avís al poderós home i aquest que estava enfeinat digué que: «Res de repòrters». El pobre xicot marxà.

Poc després el secretari anunciava al potentat: «Senyor, un altre repòrter». «Que se'n vagi» el ric cridà. Al cap de cinc minuts justos un tercer fou anunciat i el milionari es negava també a deixar-lo passar. Per fi al cap de molta estona d'anar-los així engegant i venir-ne sempre d'altres, el milionari cansat digué: «Aquest darrer, que passi! Vejam si així acabaran!» Content el repòrter entra i el milionari li fa:

«Podeu estar content, vaja! Avui mateix he negat l'interviu que us concedeixo a deu dels vostres companys.» «Ja ho sé» el repòrter contesta. «Era jo que he anat tornant.»

P. E. P.

President.—Heu arreglat l'assumpte tal com l'hauria arreglat jo. ¿Com ho heu fet?

Secretari.—Els he escrit una carta ben grollera i insultant.

(De *Der Wahre Jakob.*)

de Nizink, no podem dir que fos absolutament rígida, però molt menys era malleable. Era d'una elasticitat ebúrnica, és a dir, com la del vori. Encara que alguns dies es doblegués, al cap de poc recobrava la seva posició primitiva, indomptablement.

Això vol dir que, feina que començava el nostre baró era feina que quedava per acabar. I per tant, mai no passava gaires dies amb el mateix amo, sinó que aviat era despatxat amb males paraules.

Acabà per convèncer-se que no servia per treballar i decidí rumiar algun procediment per tal de guanyar-se la vida sense doblegar l'espinada. Però mentre rumiava, l'estómac l'apretava i aviat temé que si no treballava patiria una anèmia molt forta.

Heus aquí que mentre passejava per un dels baluards de París (allò que els que no saben traduir francès en diuen *boulevards*) rumiant les seves negres idees, s'adonà que davant seu caminava un dependent de pastisseria carregat amb una post de pastissos que despedien una olor molt agradable. Maquinalement es posà a caminar darrera

Avar primer.—Feu-vos soci de la Lliga contra Propines. Cuota una pesseta anual.

Avar segon.—I ca! em surt més barat donar propines.

(De *The Passing Show.*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Una bona ensopçada
a voltes pot sè encertada.

Sap un poderós Rajah
que el parell es troba allà.

I un ambaixadó els trameta
perquè li'ls porti de dret.

—Per entrar a sa presència
cal vesti amb magnificència.

Els posen uns rics turbants
i vestits plens de brillants.

A presència del Rajah
en Baliga ensopegà.

I fa caure un sagrat Buda
què es trenca de la caiguda.

Ja diu el Rajah indignat:
—Que fugin ben aviat!

Fugen sens ser perseguits
i se'n porten els vestits.

—Amb un xiquet més rebem!
—Prò mentrestant hi guanyem.